

Discurs del president de la Generalitat en l'acte de lliurament del Premi Internacional Catalunya a Luiz Inácio Lula da Silva

13 de desembre de 2012

Senyores i senyors,

Si em permeten, unes paraules per poder fer la cloenda d'un acte que em sembla que ha estat no només solemne, com correspon al Premi Internacional Catalunya, sinó també un acte entranyable i crec que podem dir, després d'escoltar el president Lula da Silva, un acte potent, molt potent, des del punt de vista del missatge. Li agraiem al president Lula da Silva la claredat d'aquest missatge, la fermesa de les seves conviccions i la claredat del seu exemple, exemple personal i en la seva trajectòria política.

Quan s'ha dit al començament, per part de Xavier Rubert de Ventós, que el president Lula da Silva havia arribat a la presidència a la quarta vegada he dit que aquí hi ha similituds a mitges, i no m'estendré perquè són temes més locals que no interessin tant als altres convidats, però més enllà d'això apreciem moltíssim l'esforç del president Lula da Silva per ser amb nosaltres. Havíem tingut l'esperança que el tindríem aquí. Ha costat una mica, perquè durant tot l'any hem intentat en diverses ocasions que poguéssim tenir-lo a Catalunya. Finalment ho hem aconseguit i li agraeixo molt aquest esforç i aquesta sensibilitat i, a més, ens alegrem que estigui amb aquest molt bon estat personal i que ens adreci les paraules que ens ha adreçat amb aquesta fermesa. I, a més, crec que tots plegats estem il·lusionats per poder rebre una persona com el president Lula da Silva i per poder-li fer aquesta distinció.

El Premi Internacional Catalunya va néixer fa 25 anys amb diversos propòsits, un dels quals és l'objectiu de situar Catalunya al món. Nosaltres som un país molt petit comparat amb el Brasil. En extensió som 300 vegades més petits i en població, 30 vegades més petits, però en canvi, des de la nostra voluntat i vocació de situar-nos al món, no som petits. Sempre, en aquest sentit, hem volgut excel·lir, projectar-nos i hem sentit aquest neguit i aquesta necessitat i voluntat de situar el nostre país al món, amb la nostra dimensió, però també amb el nostre exemple, no només de la nostra història sinó també de les aportacions de persones concretes, com Pere Casaldàliga, català universal, brasiler de vocació.

Per tant, hi ha aquest objectiu de situar Catalunya al món. Però el Premi Internacional Catalunya també té un altre objectiu, que és contribuir a millorar el món des de Catalunya, posar el nostre gra de sorra, que potser és petit, però és

important. Pensem que des de Catalunya podem fer aquesta contribució a millorar el món. Per això aquest premi sempre ha tingut la voluntat de premiar persones que han fet que la humanitat en el seu conjunt avanci i que faci que la gent sigui més culta, més sensible, més segura i més lliure. En definitiva, a través d'aquest gra de sorra que Catalunya intenta transmetre al món el que també intentem és que siguem tots plegats millors persones. És una contribució modesta, però com a nació i cultura mil·lenàries que representem, podem dir que també formem part del mosaic del món. Som una part petita, però som una part del mosaic del món com a catalans i catalanes i, a més, tenim la legítima ambició d'ajudar a transformar i a fer evolucionar aquest mosaic del món, amb la nostra petita, modesta, però també decidida i molt ferma aportació.

Per tant, insisteixo, aquest Premi Internacional Catalunya té aquesta doble voluntat: la d'ajudar a situar Catalunya al món, que sigui coneguda i apreciada i, a més, que a través d'aquesta aportació catalana, poder contribuir a la transformació del conjunt del món.

El president delegat del jurat, Xavier Rubert de Ventós, ens deia que aquest Premi Internacional al president Lula da Silva es fa també pel seu esperit transformador. Crec que ha sigut un gran transformador, partint de la realitat, no negant-la, i entenent la realitat, amb una gran voluntat de canvi i, després d'una presidència de vuit anys, amb uns resultats tangibles. Ell mateix ens deia fins a quin punt al Brasil s'ha fet en aquesta darrera dècada un esforç molt gran, ingent, gairebé gegantí, de transformació del país, de la societat, en una clau de justícia social, d'ajudar la gent més vulnerable i desfavorida. Ens deia el president Lula da Silva que el Brasil ha fet això que nosaltres com a societat vam fer fa unes quantes dècades. És cert que va ser així. Nosaltres aquesta transformació – transferències de rendes, creació de l'estat del benestar, igualtat d'oportunitats – tot això a nivell espanyol, a nivell català, ho vam fer a finals dels anys 70, durant la dècada dels 80 i dels 90, hem treballat una generació sencera per poder crear a casa nostra aquest estat del benestar que al Brasil s'ha impulsat d'una manera més recent, però molt decidida.

Moltes de les coses que s'han fet al Brasil en aquests darrers deu anys ens poden servir d'exemple i d'aquí també podem treure una altra lliçó. Sabem que una part de l'esforç que està fent el seu país nosaltres el vam fer abans i sabem també que aquests esforços s'han de mantenir en el temps. El president Lula da Silva ens deia, amb bon criteri, no us deixeu perdre el que heu construït. No feu ni un pas enrere. I nosaltres en aquest moment tenim la sensació com a país que estem fent algun pas enrere, des del punt de vista d'aquest estat del benestar que tant ens ha costat construir. Tenim aquesta sensació perquè estem sotmesos a una pressió molt dura de política europea que ens porta a una situació que ens complica moltes les coses. I no només això, sinó que dintre del context de l'Estat espanyol estem sotmesos a una

situació que, des d'una òptica catalana també ens complica molt les coses. Catalunya avui podria, pels seus propis mitjans, recursos i esforç, assegurar el manteniment de l'estat del benestar, que tant ens ha costat construir. Nosaltres podríem fer-ho, però en aquest moment ho tenim en part amb interrogants com a conseqüència d'aquesta situació del projecte europeu i d'aquesta situació a dintre del context espanyol. Ens trobem amb aquestes condicions, però sabem que el que diu el president Lula da Silva és cert. Sabem que té raó, que hem de fer el màxim esforç sense perdre l'esperança per intentar no fer passos enrere en això que tant ens ha costat construir.

M'agradaria que des del Brasil i altres països del món es pogués agafar com a exemple el que ha passat a casa nostra per entendre-ho com una certa lliçó. I és que a vegades creixements econòmics d'una certa importància, sostinguts en el temps, com ha estat el nostre cas, però amb unes bases no prou sòlides, quan les coses empitjoren se't poden girar en contra com un bumerang i és el que ens hem trobat a casa nostra. Hem tingut un creixement econòmic molt sostingut durant molts anys, hem creat molta riquesa, molta gent de fora ha vingut a treballar a casa nostra. Hi ha hagut un fenomen immigratori d'una proporció extraordinària només en deu anys. Per tant, hem ofert molta feina, però ara ens trobem que les bases del nostre creixement econòmic no eren prou sòlides i això ens qüestiona el nostre model de cara als propers anys. Per tant, aquells països que estan creixent i creixent bé han de vigilar en el sentit que el seu creixement sigui sòlid, que tingui unes bases molt ben estructurades i que amb el pas del temps es pugui sostenir.

Voldria fer notar que Catalunya, malgrat les enormes dificultats que té, és un país que està molt orientat a l'exterior, és l'economia més oberta de tot el sud d'Europa, no només d'Espanya, la que està exportant més, la que atreu més turisme, la que està fent inversions més estratègiques, la que està apostant pel futur, des del punt de vista de la innovació, de la recerca, de bases sòlides per al nostre creixement futur de la universitat. Això val la pena retenir-ho perquè en la relació amb molts països del món, Catalunya està estrenyent aquest tipus de relació, amb el Brasil també. Fa un any aproximadament es va crear la Cambra de Comerç Catalunya Brasil - aquí tenim el seu president - que conjuntament amb moltes empreses catalanes, algunes molt grans, abans se n'ha citat una que ha fet recentment una operació molt important, però d'altres petites i mitjanes empreses que estan fent coses interessants en un mercat tan important i tan gran en un país tan gran i tan important com el Brasil.

Voldria acabar fent notar també que un altre dels mèrits del president Lula da Silva – ho deia Xavier Rubert de Ventós – és haver estat protagonista no únic, però molt principal, de tota una transició política, econòmica, social i nacional a dintre del Brasil. Catalunya, amb una altra dimensió, també està en un procés de recuperació

econòmica, de transició econòmica d'objectius socials i de transició nacional. Esperem que amb el bon exemple que hem vist al Brasil siguem capaços de liderar conjuntament la societat catalana un projecte que també té a veure amb la llibertat i el progrés, aquest projecte de transformació de Catalunya des del punt de vista del seu dret a decidir, des del punt de vista de les seves estructures d'estat, de tal manera que podem defensar-nos millor en el context internacional.

Abans es citava Pere Casaldàliga i recordo una expressió seva quan parlava del cristianisme i deia que els cristians són soldats derrotats al servei d'una causa invencible. I els catalans no som soldats derrotats, encara que en algun moment podem estar una mica ferits en la batalla, però també sabem que la nostra causa pot ser invencible. Pot ser si som capaços de tenir la unitat interna, la cohesió interna, la voluntat interna i la fermesa i claredat en els nostres objectius com ha tingut el president Lula da Silva en la seva presidència i els resultats són ben evidents.

Els millors desitjos al president Lula da Silva de cara al futur, en el seu país, el Brasil, desitjos que compartim també amb el nostre, amb Catalunya. Els millors desitjos també per a les seves grans convocatòries esportives d'aquests propers anys, del 2014, el Mundial de Futbol del 2016, els Jocs Olímpics... Nosaltres, ens acompanya Pasqual Maragall, vam tenir uns grans Jocs Olímpics el 1992, que van transformar la capital de Catalunya en positiu. També en aquest sentit hem sigut un bon exemple que, de fet, ha sigut referent a molts altres països del món. I en qualsevol cas els millors èxits. El president Lula da Silva pot tenir la tranquil·litat que el 2014 Catalunya encara no serà selecció nacional des del punt de vista futbolístic i, per tant, potser guanyarà el Brasil, però que aprofitin aquest moment perquè podria ser que en algun altre moment Catalunya hi fos present i aleshores no sé si el Brasil no ho tindria tan fàcil.

Moltíssimes gràcies i moltes felicitats!